

Sygn. akt: I C 73/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Chruszczewski
Protokolant:	sekr. sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2017 roku

sprawy z powództwa R. G.

przeciwko S. M. (1)

o zapłatę

1. powództwo oddała.
2. kosztami postępowania obciąża powoda R. G..
3. zasądza od powoda R. G. na rzecz pozwanego S. M. (1) kwotę 1 217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych), tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu, w tym kwotę 1 200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych), tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 73/15

UZASADNIENIE

Powód R. G. wystąpił z pozwem przeciwko S. M. (1) o zasądzenie od tego pozwanego na jego rzecz kwoty 5 000,00 zł, tytułem odszkodowania, za skutki pobicia go przez pozwanego S. M. (1) dnia 29 marca 2014 roku.

Pozwany S. M. (1) wniósł o oddalenie powództwa R. G..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 marca 2014 roku w godzinach wieczornych powód R. G. przebywał w okolicach sklepu spożywczego w W. gdzie pił piwo. W tym czasie pod sklepem przebywali również D. S., H. P., R. K. i K. G..

Tego dnia do pozwanego S. M. (1) przyjechał brat A. M. aby spotkać się z D. S.. Mężczyźni udali się pod sklep spożywczy w W. samochodem, który prowadził S. M. (1).

W okolicach sklepu w W. powód R. G. upadł i doznał obrażeń ciała w postaci zdercia skóry lewego łuku brwiowego, stłuczenia

i obrzęku czoła oraz stłuczenia prawej okolicy oczodołowej. O zdarzeniu zawiadomiona została policja. Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji nie sporządzili jednak notatki urzędowej a zdarzenie zostało odnotowane jedynie w notatnikach służbowych funkcjonariuszy.

Powód R. G. udał się do SP ZOZ w G., gdzie na Izbie Przyjęć udzielono mu porady ambulatoryjnej, założono opatrunek na ranę i skierowano do poradni chirurgicznej. Stwierdzono brak wskazań do hospitalizacji. Następnego dnia powód R. G. ponownie zgłosił się na Izbę Przyjęć SP ZOZ w G. informując, iż odczuwa ból głowy w miejscu urazu. Wykonano wówczas diagnostykę RTG czaszki, która nie wykazała zmian urazowych. Zalecono kontrolę w poradni chirurgicznej oraz przepisano leki przeciwbólowe. Ponownie stwierdzono brak wskazań do hospitalizacji.

W dniu 31 marca 2014 roku powód R. G. zgłosił się do poradni chirurgicznej, gdzie stwierdzono u niego ranę lewego łuku brwiowego ze zderciem skóry, krwiak okularowy prawej okolicy oczodołu oraz obrzęk czoła po stronie prawej. Leczenie w poradni zostało zakończone w dniu 14 kwietnia 2014 roku, w związku z wygojeniem się ran i wchłonięciem się krwiaka.

Od dnia 29 września 2005 roku powód R. G. leczył się w poradni neurologicznej SP ZOZ w G. w związku z wypadkiem komunikacyjnym z lipca 2005 roku, w wyniku którego doznał on urazu głowy z krwotocznym stłuczeniem mózgu w okolicy torebki wewnętrznej po stronie lewej. Stwierdzono wówczas objawy niedowładu połowicznego prawostronnego 4 stopnia w skali L. oraz dwojenie obrazu przy spojrzeniu do dołu i w prawą stronę. Leczenie zostało zakończone w listopadzie 2005 roku. Następnie powód R. G. zgłaszał się do tej poradni kilkakrotnie w 2006, 2009, 2010 i 2013 roku skarżąc się na nawracające bóle głowy i podwójne widzenie. W związku ze zdarzeniem z dnia 29 marca 2014 roku powód R. G. zgłosił się do poradni neurologicznej podając, iż odczuwa bóle i zawroty głowy. Badanie EEG oraz badanie TK głowy nie wykazały zmian urazowych oraz ogniskowego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Powtórny uraz powoda R. G. przyczynił się do nasilenia dolegliwości, które odczuwał na skutek wypadku komunikacyjnego z 2005 roku, jednakże był to uraz łagodniejszy.

Powód R. G. nie złożył zawiadomienia o popełnieniu przez S. M. (1) przestępstwa na jego szkodę jak również nie wniósł prywatnego aktu oskarżenia przeciwko pozwanemu S. M. (1) w związku ze zdarzeniem z dnia 29 marca 2014 roku.

Przed zdarzeniem z dnia 29 marca 2014 roku pomiędzy stronami miała miejsce taka sytuacja, kiedy to powód R. G. jadąc traktorem porysował samochód pozwanego S. M. (1). Wówczas mężczyźni dogadali się między sobą i powód R. G. zapłacił na rzecz pozwanego S. M. (1) kwotę 500,00 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Po pewnym czasie powód R. G. zaczął zarzucać pozwanemu S. M. (1), iż to on sam porysował sobie auto, aby potem obwinąć go i wziąć od niego pieniądze.

/ dowód: dokumenty k. 3 -10, pismo KPP G. k. 28, dokumentacja lekarska k. 41, opinia biegłej I. G. k. 60-62, zeznania świadka R. K. k. 39, zeznania świadka D. S. k. 86, zeznania świadka A. M. k. 86 oraz zeznania pozwanego S. M. (1) k. 90 /

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo wytoczone przez R. G. przeciwko S. M. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów w postaci dokumentacji lekarskiej i pisma KPP G.. Nadto Sąd oparł się na opinii biegłej I. G., która była jasna, spójna i logiczna, została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie zawodowe.

Sąd miał na względzie także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków R. K., D. S. oraz A. M..

Ze zgodnych zeznań świadków D. S. i A. M. wynika, iż w dniu 29 marca 2014 roku w godzinach wieczornych powód R. G. przebywał w okolicach sklepu spożywczego w W. gdzie pił piwo, w pewnym momencie potknął się i wywrócił, po

czym zbiegło się dużo ludzi. Świadkowie ci kategorycznie stwierdzili, iż pozwany S. M. (1) nie naruszył nietykalności cielesnej powoda R. G..

Jedynie z zeznań świadka H. P. wynika, iż widział on jak S. M. (1) doskoczył do R. G. i uderzył go. Należy jednak wziąć pod uwagę, iż w chwili zdarzenia świadek ten znajdował się w pewnej odległości od zdarzenia, rozmawiał w tym czasie ze świadkiem R. K. a nadto tego dnia spożywał alkohol.

Nadto świadek R. K. nie widział żadnego zdarzenia pomiędzy R. G. a S. M. (1), gdyż w tym czasie był odwrócony tyłem, a kiedy się odwrócił zobaczył jedynie, że powód R. G. leży na ziemi, a obok niego stoi pozwany S. M. (1). Wobec powyższego, zeznania H. P. pozostają odosobnione i rozbieżne z zeznaniami pozostałych świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie. Z tych też względów Sąd odmówił im wiarygodności.

Sąd wziął również pod uwagę treść zeznań pozwanego S. M. (1), który wskazał, iż pomiędzy nim a R. G. miała miejsce sytuacja, kiedy to powód jadąc traktorem porysował mu samochód. Wówczas mężczyźni dogadali się między sobą bez zawiadamiania policji i R. G. wpłacił na rzecz pozwanego kwotę 500,00 zł tytułem naprawy uszkodzonego samochodu. Po pewnym czasie powód R. G. zaczął zarzucać pozwanemu S. M. (1), iż to on sam porysował sobie auto, aby potem obwinić go i wziąć od niego pieniądze. Wynika z tego, że strony były ze sobą skonfliktowane.

Nie może też schodzić z pola widzenia okoliczność, iż w trakcie tego zdarzenia kiedy to w okolicach sklepu spożywczego w W. powód R. G. odniósł obrażenia, znajdował się on w tym czasie pod znacznym wpływem alkoholu.

Z powyższych względów Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom powoda R. G..

Przepis art. 415 k.c. stanowi, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Z kolei art. 444 §1 k.c. przewiduje, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest fakt, iż powód R. G. w wyniku zdarzenia jakie miało miejsce w dniu 29 marca 2014 roku w okolicach sklepu spożywczego w W. doznał obrażeń ciała w postaci zderzenia skóry lewego łuku brwiowego, stłuczenia i obrzęku czoła oraz stłuczenia prawej okolicy oczodołowej. Powód zgłosił się na Izbę Przyjęć SP ZOZ w G., gdzie został zaopatrzony, jednakże charakter doznanych przez niego obrażeń nie wymagał hospitalizacji.

Biegła I. G. w opinii wskazała, iż co prawda uraz z dnia 29 marca 2014 roku przyczynił się do nasilenia dolegliwości, które występowały u powoda R. G. w związku z wypadkiem komunikacyjnym z 2005 roku, jednakże uraz ten był łagodniejszy w stosunku do wcześniejszego. Biegła stwierdziła, iż w wyniku tego zdarzenia powód R. G. doznał 2% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Należy w tym miejscu podkreślić, że przy rozpoznawaniu przez Sąd zgłoszonego roszczenia, przede wszystkim należy mieć na względzie podstawową zasadę postępowania cywilnego, że ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne, w zakresie umożliwiającym sądowi sprawdzenie zasadności zgłoszonego roszczenia (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Obowiązkiem powoda R. G. w sprawie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym było wykazanie przesłanek odpowiedzialności przewidzianej w art. 415 k.c., a zatem wykazanie zdarzenia, będącego źródłem szkody, wykazanie, że było to działanie lub zaniechanie pozwanego S. M. (1), wykazanie, że zachowanie pozwanego było bezprawne i że spowodowało u powoda szkodę, która pozostaje z nim w adekwatnym związku przyczynowym.

W świetle postawy powoda R. G., który wskazywał na inne osoby, które miały być świadkami zajścia z dnia 29 marca 2014 roku, m.in. wskazując w pozwie K. G., przyjmując przy tym bierną postawę i nie wnosząc o dopuszczenie dowodu z przesłuchania tych osób w charakterze świadków, w ocenie Sądu roszczenie powoda należało uznać za nieudowodnione.

Nadto, w tym miejscu wskazać należy na treść przepisu art. 11 k.p.c., w myśl którego ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie została skazana prawomocnym wyrokiem w postępowaniu karnym, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną.

W realiach niniejszej sprawy okolicznością bezsporną jest, iż powód R. G. nie złożył zawiadomienia o popełnieniu przez pozwanego S. M. (2) na jego szkodę przestępstwa, jak również nie wniósł przeciwko pozwanemu prywatnego aktu oskarżenia. Nadto przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze policji nie sporządzali notatki urzędowej, czyniąc jedynie zapiski w notatnikach służbowych, co w ocenie Sądu przesądza o tym, że nie została ustalona przyczyna upadku powoda R. G. i doznania przez niego obrażeń ani też to czy ktokolwiek przyczynił się do ich powstania.

Reasumując w ocenie Sądu brak było w sprawie wystarczających dowodów, aby uznać, iż to pozwany S. M. (1) był sprawcą obrażeń jakie stwierdzono u powoda R. G. a on sam nie wykazał w toku sprawy, za pomocą środków przewidzianych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego, że zachodzą okoliczności uzasadniające zgłoszone przez niego w pozwie żądanie.

Wobec powyższego Sąd uznał, że roszczenie powoda R. G. nie może zostać uwzględnione, a powództwo jako bezzasadne, podlega oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnione jest treścią przepisów art. 98 k.p.c. oraz art.108 k.p.c.